

Bayer Zsolt: Az isteni törvények nem tagadhatók meg

2023 október 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

A ti b?nötök ez az az egész.

Induljunk messzir?l, nagyon messzir?l, Szaladintól. Szaladin 1187-ben elfoglalta Jeruzsálemet, erre válaszul VIII. Gergely pápa meghirdette a harmadik keresztes hadjáratot. A hadjárat vezet?je Plantagenet Richard volt, akit talán jobban ismer úgy mindenki, hogy Oroszlánszív? Richárd, ha másért nem, hát a Robin Hoodból. Oroszlánszív? Richárd, miután partra szállt a Szentföldön, megbetegedett, ágynak esett. És ekkor Szaladin legjobb orvosait küldte a keresztes seregek táborába, gyógyítsák meg a „hitetlenek” vezérét, hogy aztán lovagiasan megütközhesse.

S megütköztek. Richárd elfoglalta Akkont, Arszufot és Jaffát, de Jeruzsálemet nem tudta bevenni, és hazaindult. S talán érdemes azt is megemlíteni, hogy amikor Szaladin keresztény lovagokat ejtett foglyul, keresztre kötözte ?ket s azt mondta nekik, tagadják meg istenüket, s akkor könny? haláluk lesz. És akkor a keresztes lovagok egymást er?sítve egyházi zsoltárok éneklésébe kezdtek a kereszten, s egy sem tagadta meg hitét. ?k ilyen férfiak voltak, Szaladin pedig ilyen lovag volt. Minden szörny?ség és kegyetlenség dacára – melyik háborúban nincs szörny?ség és kegyetlenség? –, ezek a férfiak férfiak voltak, lovagok voltak, méltó ellenfelek voltak, emberek voltak.

Jegyezzük ezt meg, s most jöjjünk id?ben sokkal közelebb, ám térben sokkal meszebb. Jöjjünk haza, Erdélybe, és olvassunk el egy részletet Szabó Dezs? monumentális regényéb?l, Az elsodort faluból. Azt a részt, amikor a falu népe temeti Ferenc bácsit:

„Egy óriási részeg kígyó volt a menet, melynek a koporsó volt a feje. Többször le kellett tenni a súlyos terhet a részeg vállakról, megállottak, és ilyenkor a veszett sodrú tömeg egymásba hullott, egymás lábát tiporta, összekoccant, röhögött, káromkodott. Az elgyengült papot – minden szokás dacát kockáztatva – Milla és Judit hazamentették a növ? szörny?ségb?l. Már sötét volt, mikor a hosszú falun át a korcsma elé értek. És akkor az elsodort nép veszett kedve egy kiáltásban lobbant ki: – Menjünk be egyet pihenni! Ez a kiáltás elragadta a jőzanság utolsó szemérmét is, mint egy lesodort pléhfedele.

A következ? percben már vad tiprással rohantak a koporsóval a korcsmaszobába. Majd szétvetették az ?si ajtófélfákat, amint rettent? horzsolódásban bezsúfolódtak. A koporsót lezökkenetették a szegletben egy padra, a sötét szobában, emberek és asszonyok egymásba torlódva, úgy, hogy mindenki könyöke a más hasába vájt, vad ?rületben voltak boldogok. És künn még mindig, mindig szomjas-dühösen nyomták egymást a korcsmához, mintha az élet halálos grimaszokkal rémítené ?ket az egyetlen menedékbe. És ott benn, a sáros, izzadó, elrekedt alakok, mint veszett barmok kezdték b?gni: — Pálinkát, Schönberger bácsi, pálinkát!

Az öreg el?került s bár minden erkölcsé s hite visszahorkant ett?l a szörny?ségt?l, ragadósan nyájas arcot vágott, fiaimnak nevezte ?ket. Valahogy sikerült a közepén lógó kerek, pléhvel fedett lámpát meggyújtani. A füstös lámpa vörös-sárgává tette e hulló embereket, akik üvöltve üdvözölték e beteg világosságot. Az asztalokat végig rakták pálinkával. A tömeg künnmaradt része betódult az udvarra, ott fogyasztotta állva a maga részét, az okosabbak vagy tisztábbak pedig haza illantak. A jegyz? fiatal, szepl?s fia, aki nem osztotta apja pártalakulásait s minden duhajkodás pártján volt, nagy rikoltással egy fekete, vézna alakot cibált be. Ez volt az utolsó nagy k?, mely végs? ?rült tajtékzásba hozta a felrázott emberlőcsédéket. Balog Jancsi, az egyetlen cigány volt, heged?jével a hóna alatt.

Egyszerre – rémes felordításban – ötven kar lódította az asztal tetejére. Beletöltöttek egy félüveg pálinkát s a megbódult alakok üvöltözték: – húzzad, húzzad! A cigány – féloldalra hajolva – veszett nekirohanással kezdte tépni heged?jét. És akkor minden esztét dacos elhajtással dobta el magától a mámorba szabadult nép s egy elképzelhetetlen vad haláltáncban kezdett rángani. A kibőfögött kolbász és hagyma, az egymáshoz dörzsölt testek izzadt, sajt szaga, a pálinkab?z, a csizmák s a felheceit vágy vad b?ze, a lámpa apró, fekete korommal telt petróleumos lehellete izzó pokoltengerré tették a szoba leveg?jét, melybe vad fúriák és üvölt? hímegek dobálták be, vad ugrásokban eltorzult fejüket. Néha elnyújtott görcsökben vadul jajgató volt a ritmus és halálos a tánc: »Egykor én is boldogul éltem, Szerencsém boldognak véltem. De látod-e, nem szánod-e szörny? esettyit, De látod-e, nem szánod-e szörny? esettyit? Ami fénylik nem mind arany’a, Amit mondanak nem mind igaz’a! Esztend?ben, vagy kett?ben válik egy igaz, Esztend?ben, vagy kett?ben válik egy igaz.«

A ritmust ólom csizmáikkal úgy vágta bele a földbe, mintha a vén mostohának egyszerre akarnának visszafizetni

minden izzadt meghajlást, aggodalmas éjszakát, halálos kenyeret. Majd kurtább ütemben, nekifutott lihegéssel toporzékolták, kurjantották be az éjszakába: »?szi rózsa s tavalyi, Gyürki Zsuzsa hazai!« Ez az örök falu, a magyar falu, az ?si végzet megújuló marionettjei. A megrugdalt, agyontaposott emberhúsból vad démonok szálltak ki s a felriasztott lélek kiterjengett, mint Salamon lelke a ledömkökölt üvegbe?l. Ledobva minden börtönt, törvényt, a rája fegyelmezett ezer éveket, dacos vállrántással rázta le a poklot és a súlyos Istent és nyomorult élete s a rettegett halál között szilaj »csakazértissel« ropta be kedvét az éjszakába. A felszabadító mámor, mint egy ?rült kocsis korbácsolta ?ket egy ismeretlen végtelen felé. És e vad mének és veszett, liheg? kancák rettent? nyerítéssel, vihogással rohanták tovább a halálba zúduló élet vad mámorát.

Közben egy-egy percre lehullott a cigány karja, az üvölt? szájakat betapasztotta a pálinka csókja, aztán újra, fáradhatatlan veszett sodrással, kezd?dött a szilaj forgás A fiatal kovács hatalmas testével éktelen kering?be ragadott egy hullámos test? rögnimfát s pogányul nekivágódtak a koporsónak. A gyöngye deszkafedél lepattant, a kovács egy percre hátra hökkent, azután a részeg felcsapó humorával ordította: – Adjunk inni Ferenc bácsinak! Harminc hang b?gte utána, vad röhögés zuhogott a s?r? leveg?be, az öreget felültették koporsójában, dermedt kezeibe nyomták az ?si vigasztalást. Az öreg széles száján még ott fagyott a régi mosolygás, de puffedt orra már borzasztó megindulásba torzult. Nagy, szürke szemei félig alásüllyedve néztek kifelé. Az öreget körül tombolták, éljeneztek s az ördögi tánc tovább hullatta sodrát.”

Irodalmunk egyik legmegindítóbb s egyben legborzasztóbb pillanata ez. Leírása annak, amit Szophoklész az Antigonéban örök érvénnyel hagyott örökül ránk, mintegy ránk emelve vádló tekintetét: ha elhagyod az isteni törvényeket, elhagysz mindent, elhagyod ember mivoltod. S nincsen emberi törvény, mely felülírhatná az isteni törvényeket. A halott tisztelete, a végtisztesség megadása pedig isteni törvény. Miképpen az is, hogy ártatlant, védtelent soha nem bánthatsz, és nem lehetsz kegyetlen senkivel sem, még legádázabb ellenségeddel sem.

S az ember mindig, újra és újra elhagyja az isteni törvényeket. Elhagyta Kreón, amikor megtagadta a végtisztességet Polüneikészt?l. Elhagyta Ephialtes, amikor Leonidasz hátába vezette a perzsákat – igen, az isteni törvényt tagadja meg minden áruló. S elhagyta Edward király („körötte csend, amerre ment, s néma tartomány”), el a honvédtábornokokat s Batthyányt kivégz? Habsburgok, a Madéfalvába beleágyúzó királyn?, elhagyták az isteni törvényeket a rágalmazók, a kegyetlenek, el a Ferenc bácsi holttestét meggyalázó „emberlöcsedék”, elhagyták Isten törvényeit a nácik, a nyilasok, a kommunisták, s elhagyták Isten törvényeit az Izrael ellen most végrehajtott barbár támadást végrehajtó gyávák, s minél hangosabban üvöltötték istenük nevét, annál inkább elhagyták.

Nézem az iszonyat képeit. Az ötévesforma zsidó kisfiút, akit odadoztak kortársai kegyetlensége elé, s a feln?ttek, akik filmezik a rémült gyermeket, nagyokat röhögnek közben. Nézem a zsidó öregasszonyt, kinek kezébe gépfegyvert nyomtak és a gy?zelem jelét mutatattja vele egy istentelen, barbár, vad, kegyetlen állat. Nézem a lemeztelenített, megcsonkított és meggyalázott n? holtteste mellett pózoló, röhög? patkányokat. Nézem, ahogy egy sebesült, magatehetetlen, kezeit megadásként felemel? filippinó munkás fejét kapával levágják. Olvasom a túlél?k beszámolóit, hogyan er?szakolták meg a zsidó lányokat a már megöltek és megcsonkítottak holtteste mellett, nézem, ahogy berontanak egy zsidó házba, ahol a gyermekeire ráfekv? asszony könyörög kegyelemért, amit nem fog megkapni, mert kegyelmet csak az ember ismer – ezek nem. S olvasom valamelyik vezet?jük nyilatkozatát, ezt:

„Izrael csak az els? célpont volt. A mi törvényeink lesznek érvényben az egész bolygón, nem lesznek többé zsidók vagy keresztény árulók.”

Igen, ezt mondta Mahmúd al-Zahar, a Hamász egyik vezet?je.

És igen: mindezek ismeretében szerte Nyugaton, Berlint?l Kanadáig arabok tódultak az utcára, s ünnepelték az isteni törvényeket elhagyó barbárok, a gyávák, a nem emberek „h?stetteit”. Berlinben az arab cs?cselék, az arab „emberlöcsedék” kitódult az utcára, s azt üvöltötte, hogy „mocskos zsidók!”.

S most néznek a németek, néz a Nyugat, a pogány hedonizmusba ájult Nyugat, amely magára szabadította, magára rántotta ezt az iszonytató „emberlöcsedéket”, s kínjában csak annyit tud hörögni, hogy „Még, még, még, még, még, ennyi nem elég”.

A ti b?nötök ez az az egész. A ti soha el nem évül?, rettenetes b?nötök. Szánthó Miklósnak van soha el nem évül? igazsága: „Az anticionizmussal és az Izrael-ellenességgel szembeni harc ugyanaz a harc, ugyanazokkal az ellenfelekkel szemben, mint amit mi az európai értékrendünk és életmódunk védelmében folytatunk.”

Igen. A Nyugat lelken fog száradni minden kiontott vér, amelyet ezek az Európára szabadított barbárok, ezek az

isteni törvényeket elhagyó szörnyetegeket ki fognak ontani. Mert ki fognak ontani: „Izrael csak az els? célpont volt. A mi törvényeink lesznek érvényben az egész bolygón, nem lesznek többé zsidók vagy keresztény áruók.”

Értjük. S mert értjük, hát teljes határozottsággal jelentsük ki újra: ide egyetlenegy sem fogja betenni a lábát, sem most, sem soha. Ez a lényeg, ez az isteni törvény. Eddig sem érdekelt bennünket, hogy ez a nyomorult Nyugat mit akart és mit követelt – hát ezek után pedig ugyan kit érdekelhetne? Égjen rá a „mocskos zsidók” üvöltése, az ártatlanok bestiális meggyilkolásának ünneplése azokra a gazemberekre, akik ezt lehet?vé tették és teszik. Az önvédelem és normalitás miatt ránk kiszabandó büntetést pedig majd vonják le abból a pénzb?l, ami jogos jussunk, de nem fogják odaadni sohasem.

Izraelnek pedig adjon er?t az Isten, hogy úrrá tudjon lenni ezeken az istentelen, nyomorult, gyáva barbárokön, ezeken a patkányembereken. Ámen...

Borítókép: Illusztráció (Fotó: Fatima Shbair)

Bayer Zsolt

www.magyar nemzet.hu

Ajánló